

СЕЛО З ВЛАСНОЮ ВІЗИТКОЮ ТА ГАРНИМИ ПЕРСПЕКТИВАМИ

Там, де Горинь творить велику колоподібну петлю, приймаючи Путилівку і Стубелку, на острівковому мезиріччі видніє Жобрин – просторе село, яке радує своєю мальовничістю та вибиті пізнати його історію. На жаль, до сьогодні не залишилось історичних відомостей, які б точно вказали на витoki назви та колишній територію села. Відомо лише, що у 16 столітті існував заснований князем Ф.Чорторийським православний монастир Святого Михайла. Згодом монастир занепадає. Причин на це кажуть декілька, та більшість джерел вказують на те, що князь «промяв» православну віру на католицизм. Саме на цьому історія селища ніби призупиняється. Після такого «провалу в пам'яті» про село заговорили знову, проте трохи масштабніше. Відтоді сплило багато часу. Сьогодні Жобрин славиться не лише родовищами мінеральних вод, його вважають одним з найперспективніших сіл району та навіть області. А все й тому, що менше жметелі, разом з сільським зволом Олександром Біланом, люди досить привітні та працюють. Село своє люблять, вибжжати до міста не поспішають. Кажуть, рідну місцину ні на що не проміняють.

Візитна картка Жобрини

Сьогодні про це село знають в першу чергу через відомий на всю Україну санаторій «Червона калина», який з моменту відкриття встиг оздоровити представників 45-ти країн світу. Ще 6 пак, основний бір розташований на 25-ти гектарах землі та озера площею у 100 гектарів. Проте належне потрібно віддати тим джерелам, через які власне і створили оздоровчий комплекс. Адже саме тут, в Жобрині, вже досить давно знайшли перші джерела мінеральних вод: Йодо-бромної та хлоридно-на-

заряд дороги в стані більш-менш нормальному, при будь-якій погоді можна пройти і нормально проїхати.

Освічена молодь – гарне майбутнє

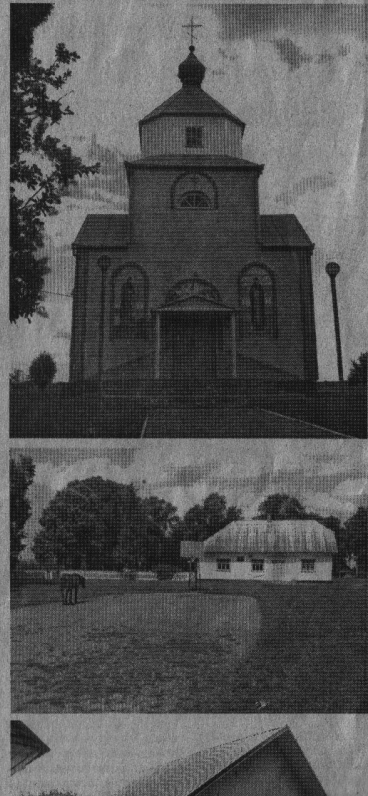
Значну увагу сільській голові, виконком приділяють освіті та вихованню молоді. Так в Жобрині на сьогодні функціонує дві бібліотеки: одна шкільна, інша в самому приміщенні сільради. За словами Євгенії Дмитрівни Остапчук, головної сільської бібліотекарки, читали тут завжди. Жінка каже, що є й такі односельчани, які ледь не кожного дня по книжці при-

ду закінчують з відзнаками, медалями. Школа у нас стара, ще з 1949 року. Чекаємо на нову, але чесно кажучи, не в приміщенні справа. Головне, що діти хочуть вчитись. Для таких дітей і старається більше встигнути, більше приготувати цікавого матеріалу. З учнями старших класів ми постійно беремо участь в різних

олімпіадах. Діти насправді злібні, і, що найприємніше, працюють вчителів цінують.

Сільська школа, яка до речі є однією з найстаріших шкіл в області, за роки свого існування (з 1949 року) виховала багато талановитих дітей. Так, зі слів старших односельчан, пригадує жінка, вихідцем села був лікар-офтальмолог Ярослав Гіничук, котрий жив та пра-

ка, то аналогів йодо-бромної води в Україні немає. Найближчі джерела – це всебісно відомому чеському курорту Карлові Вари.

Реальна картина та майбутні перспективи

Сільський голова Олександр Білан розповідає про село, а в його підпорядкування їх аж чотири. Скромний чоловік спочатку взагалі не знав з чого починати, проте точно запевнив що не лише санаторієм можуть пишатись сільські жителі. Мовляв, що про нас писати живемо собі і працюємо. Чого ще треба? Та під час розмови все ж таки виявляється, що пишатись справді є чим. Розповідаючи про Жобрин, Олександр Білан в першу чергу зазначає, що санаторно-оздоровчий комплекс – це місце найвідоміше, так би мовити, своєрідна візитка Жобринської сільради. Проте додає, що село перспективне, люди добрі та працюють, і можливо навіть в найближчому майбутньому про село заговорять не лише як про місце з чудовим санаторно-курортним відпочинком. Адже молоді тут вистає, і замість того, щоб «тікати» в місто, вони залишаються в селищі, більше того – розбудовують його. До того ж, зазначає, жити в селі комфортно, адже всі чотири населені пункти мають умови для нормального проживання, адже вже давно газифіковані та електрифіковані. Майже в кожному будинку є власний стаціонарний телефон, також налагоджено працює пошта. На дороги також не скаржати, додає Олександр Ярославович, адже порівняно з тим, що було раніше

кар, всіма необхідними навчальними книжками молодь забезпечена. Є й звичайно, світлова класика. Також пані Євгенія додає, що за 38 років її роботи, не пам'ятає жодного такого випадку, щоб хтось із односельців про газети забував. А преси тут вистає. Як додає вчителька історії та права

Звичайно, не всі випускники школи стали особами відомими, але хороними людьми залишаються толо.

Не забуває місцевий очільник про маленьких чад. Як розповідають односельчани, голова в них розумний, добрий, дуже хороний сім'янин. Відтак, не вважа-

Спортсмени та активісти

До питань спорту тут ставлення особливе. Найбільше односельчани пишаються своїм футбольним клубом, який тренує сам сільський голова. Стосунки в команді, як розповідають самі гравці, дружні.

Жобринської ЗОШ перших-третьох ступенів, Олена Василівна Олійник, діти тут вчать навіть з газетями. Також каже, що її змістовна бібліотека нічим не поступається голівній: «Досить вичерпна бібліотека є і в школі. Нещопавно, ще й музей відкрили».

Не вважаючи на те, що школа тут маленька і вже досить стара, діти навчаються добре. За словами Олени Василівни, більшість випускників після закінчення школи вступають до вищих навчальних закладів не лише Рівного, а й інших престижних вузів країни.

— Більшість дітей шко-

лючи на те, що власні діти вже дорослі, не забуває Олександр Ярославович про іншу сільську малечу. Саме тому, за його ініціативи, та звичайно підтримки громади, в минулому році відкрилась друга група дитячого садочку. В наступний період саме приміщення дитсадка ремонтують.

— У грудні минулого року ми відкрили ще одну групу для малечі. На сьогодні кількість дітей у дошкільному закладі – 40. Це також свідчить і про те, що молодих сімей в селі вистає. Мало хто виїжджає в місто, ту, звичайно, все залежить від того, хто де себе знаходить, – зауважує

— У сільській раді функціонує команда «Фортуна». За неї заявлено 25 чоловік віком до 25-ти років. В кожному входжу я, і ще один старший чоловік. Тренуємося разом з гравцями. Цього року ми вирішили залучити до команди і випускників школи. В основному – це юнаки десятинадцятирічних класів. Звичайно, не всі ідеально, є і позитивні моменти і негативні. Активно беремо участь в змаганнях. Не завжди фортуна на боці «Фортуни» (посміхається - авт.), але, до прикладу, останніх три матчі наша команда виграла. Зараз ми приймаємо участь в змаган-

нях з першості району, – з радістю розповідає Олександр Білан.

Тренується молодь і взимку. На цей період у сільраді з санаторієм «Червона калина» є домовленість. В загальному в таку пору діти тренуються менше, в основному в спортивні клуби, який тренує сам сільський голова. Стосунки в команді, як розповідають самі гравці, дружні.

Перлина села – люди

Та, щоб там не казали і не робили, «перлиною» села завжди залишатимуться його жителі. Вліччя сьогодні жобринці тим людям, котрі від свого народження і до глибокої старості прожили в рідному селі, вклали багато сил та невтомно працювали над його розбудовою. Таких тут багато. Хоч, як розповідають в сільраді, пенсіонери є старі і немічні, але доживають свого віку в рідних домівках. Хтось вже давно самотній. Кому пощастило більше – доживає свій вік з родиною. Найстарший житель – Антон Прокопович Бобонко, 1916 року народження, інвалід Великої Вітчизняної війни, все своє життя пропрацював трактористом в місцевому господарстві. Як і більшість односельчан, зробив вагомий

внесок у розбудову села. Тереза Пилипівна Бич, всього на три роки молодша за Антона Прокоповича. Жінка теж пережила страхоту війни та разом з іншими односельцями, які замінили її рідних, працювала в колгоспі. Ольга Євстафіївна Арешадарчук, 1919 року народження, теж працювала в колгоспі. Чоловіка втратила на війні, двох дітей виховувала сама. Розбудовувати прилетіли до сільради села, в прямому значенні цього слова і Константин Володимирович Столярчук, 1916 року народження. Чоловік працював у будівельній бригаді. Всі, як один, минулі роки заглузть з неприємним смутком. Кажуть, що ті часи були водночас найважчими, проте й найкращими.

Після поїздки в Жобрин, чесно кажучи, додому повертатись не хотілось. Настільки перейнялась духом цієї краси, душевної доброти та широти, що ледь на мить Жобрин здався мені рідним. Ледь пролетів швидко та цікаво. На щастя погода посприяла для екскурсії селом, я зовсім забула про те, що приїхала сюди не відпочивати на лоні казкової природи, а писати про село і його людей. Є сподівання, що то була не остання така екскурсія.

Ангеліна ЯСИНОВСЬКА-ДИКУН
ФОТО АВТОРА